

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

De Fideicommissis, Primogenitvris, Et Majoratibvs

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. XCV. Ianuen. primogenituræ. Ad materiam textus in l. haredes mei §. Cum ita ff. ad Trebell. Quandò scilicèt numerus pluralis resolvatur in singularitates, & quæ conditio in persona plurium ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74060)

dato contrario, illa simpliciter & absque alio adjecto hodie certa & recepta, ut pluries in precedentibus deducum habetur, sed ad offuscandas seu debilitandas conjecturas pro limitatione urgentes, ut eis invicem debilitatis; firma remaneat regula, vel casus reddatur ambiguus, quod sufficit, ut in dubio respondendum sit pro excludenda fideicommissi duratione, quia semper capienda est ea pars, quae pro libertate viget, multo que magis non ad effectum judicandi super libertate; sed ad effectum inducendi bonam fidem, ex probabili dubio resultantem pro validanda concordia, ut etiam successorum esset obligatoria, ut supra, &c.

Circumstantiae autem erant, Primò discretiva, quod scilicet ubi testator per fideicommissariam successivam ad favorem omnium disponere voluit, fecit ac expressit, igitur ubi non dixit, signum est, quod noluit &c. Altera precedentis corollaria, quod testator erat insignis Jurisconsultus has materias optime callens, testatoris enim qualitatem super ejus voluntate investiganda satis attendendam esse dictum fuit in Romana fideic. de Glorierijs coram Emerix de qua discursus 41. & pluries in aliis; Et potissimè quia idemmet in ejus consiliis praesertim conf. 121. num. 13. l. 1. & conf. 106. num. 29. lib. 2.

Comani traditionem pro regula constituit ad praesumendam magis vulgarem quam fideicommissariam; Et tertia demùm, quod neglexit contemplationem agnationis, quae frequentius etiam in foeminarum descendentiis haberi solet per modum fidum, per cujus inductionem magis enixa contemplatio arguitur ex deductis in Bononien. fideicom. de Barberijs, Decembrii. 1650. coram Covrado dec. 95. par. 1. rec. & sepius in precedentibus; Ubi enim dicta contemplatio concurrit, tunc quaelibet aliae quamvis leves conjecturae admittuntur ad limitationem; Ubi vero illa cessat nimis urgentes de considerantur, praesertim in transversalibus, in quibus strictius proceditur quam in descendentiis, ut pluries in precedentibus ad hanc materiam.

Hinc proinde duae conjecturae, quae per alteram partem in contrarium ponderabantur, una scilicet vocationis descendentiis per nomen collectivum, & altera ex verbis tractum temporis denotantibus, satis considerabiles reputari solent, quando cum eis concurrit praedicta altera efficax conjectura contemplatae agnationis, secus autem ea cessante, ac fortius ubi aliae urgent contrariae ut supra, Et nihilominus ad effectum de quo agebatur sat esse dicebam, ut fideicommissi praetensio deducere ex conjecturis, ut illud dubium ac incertum dicatur justè capax concordiae, semper enim fideicommissum dicitur dubium ubi oculis corporeis non legitur, sed illud ex conjecturis deducitur, ut decis. 189. n. 16 par. 7. recen. Bonon. fideicommissi seu successione de Barbettis 19. Junij 1654. Bichio, & in aliis frequenter.

I A N U E N .
PRIMOGENITURÆ.
PRO
MICHAELE IMPERIALI PRINCIPE
FRANCAVILLAE
CUM
MARIA FRANCISCA IMPERIALI
&
JOANNE BAPTISTA GRIMALDO.

Responsum juris.

Ad materiam textus in l. haeredes mei §.
Cardin. de Luca de Fideicommiss.

Cum ita ff. ad Trebell. Quando scilicet numerus pluralis resolvatur in singularitates, & quae conditio in persona plurium adjecta sufficiat, ut in singularibus verificetur.

Et de materia reciprocae substitutionis inter plura substitutorum genera, quando intret, nec ne; Et an detur in primogenituris vel fideicommissis ordo successionis retrogradus, itaut de secundo ordine fiat reversio ad primū, vel potius de secundo fiat transitus ad tertium, & sic successive.

S Y M M A R I U M.

- 1 Acti series.
- 2 Numerus pluralis an resolvatur in singularitates regulariter affirmativè.
- 3 Limitatur §. num. 8.
- 4 Quando attendi debeat propositio de primogenitura non stante in suspensio.
- 5 De reciproca linearari.
- 6 Distinguitur materia reciprocae linearis cum distinctione casuum.
- 7 In fideicommissariis successione non datur ordo retrogradus a secundo substituto ad primū, sed a secundo ad tertium.
- 8 De limitatione, de qua num. 2.
- 9 An & quando inter plures lineas intret jus accrescendi, si non intret reciproca.

D I S C . X C V .

Ioannes Baptista Imperialis, inter cetera in eius testamento disposita, multiplicem ordinavit faciendum ex cutis 40. m. de quo, juxta formam ab eo praescriptam completo, voluit pro medietate correspondenti masculo primogenito Læliae & pro alia medietate filio masculo primogenito Pelottæ ejus filiarum, quas in ejus familia Imperiali maritari debere mandavit, & sic successive de masculo in masculum ordine primogenituræ donec extarent; Non extantibus autem dictis masculis, vel quia non nascantur, vel quia deficient, tunc in medietate deficiente vocavit Bartholomæum ejus filium naturalem ejusque filios masculos cum eodem ordine primogenituræ prius legitimos, deinde bastardos, quos etiam in in toto vocavit, si utraque dd. filiorum linea masculina deficeret.

Extinctis vero seu non non cepris omnibus dictis lineis, voluit ad perceptionem medietatis dicti multiplici admitti primogenitos Andreae fratris ipsius testatoris, & ad aliam medietatem primogenitos Vincentii alterius fratris, prius legitimos, deinde bastardos in infinitum cum ordine primogenituræ, atque in utriusque lineæ defectum voluit ad medietatem admitti filias foeminas dictarum Læliae & Pelottæ ac Bartholomæi, aliam vero medietate erogari in subsidia dotalia puellarum de familia.

Lælia obiit sine prole, unde medietas devoluta est ad Bartholomæum seniores naturalem, cui successit Bartholomæus junior, quo defuncto sine masculis superstitibus Maria Francisca filia, triangularis orta est quaestio super dicta medietate à defuncto possessa, inter dictam Mariam Francisca ejus filiam & haeredem, Joannem Baptistam Grimaldum Pelottæ ex filio nepotem, & Michaelem Principem Francavillæ Andreae ex filio nepotem, utri scilicet eorum hæc successio deberetur; Atq; ex parte Michaelis de mea sententia requisitus, examinando singulorum concurrentium jura. V3 Qua-

LUCA
e
mentis
at
VI
9

Quatenus pertinet ad Mariam Franciscam, dupliciter illam considerari posse observabam; Primum scilicet ex persona propria tanquam feminam descendentem à Bartholomæo seniore filio testatoris, & secundo tanquam filiam & hæredem ultimi defuncti, ob cujus mortem defecta est portio, de qua erat controversia; Spectata prima persona, indubitatè censui pro ejus exclusione respondendum esse, quoniam suæ vocationis casus adhuc non venerat, dum femina, tam dicti Bartholomæi, quam Læliæ, & Pelottæ, vocata non sunt nisi post omnes lineas masculinas extinctas, & quo casu sequuto habendo primogenituram pro jam finita, testator mandavit bona ex ejus capite seu nomine, ut descripta semper remanere debere mandaverat, levari, atque pro sola medietate dictis omnibus feminis promiscuè distribui absque aliquo ordine successivo, aliam verò medietatem in subsidia dotalia ut supra erogari, undè casus videbatur planus.

Spectata verò altera persona, in ordine ad Michaëlem seu Davidem ulteriorem substitutum, residebat difficultas in conclusione derivata ex *text. in l. hæredes mei §. cum ita ff. ad Trebell.* An scilicet substitutio ad prædicti Michaëlis seu Andree ejus stipitis favorem ordinata post defectas seu non existentes omnes dictas lineas filiarum ac respectivè filij naturalis testatoris, purificata dicatur in casu quo una tantum linea Bartholomæi defecta est, durante ac superstitite altera linea Pelottæ, de qua opponebat Maria Francisca, non quidem tanquam de jure tertij, sed repellendo actorem tanquam per non jus, & ob non factum casum fideicommissi, cum confueto Legistarum dictorio de quo pluries hoc titulo, *fideicommissum de te non loquitur.*

Verum minus juridicam utè respondi mihi videri hanc prætensionem; Licet enim in sensu grammaticali conditio in persona plurium adjecta, in omnibus purificari debeat, neque sufficiat, si in persona unius verificetur; Attamen, quidquid sit in pupillari vel in vulgari, in fideicommissaria receptum est in jure, ut ex verisimili mente testatoris numerus pluralis resolvatur in singularitatem, quavis conceptus esset per verbum collectivum plurimum, seu omnium, quoniam resolvitur in distributivum juxta theoreticam *Bart. in d. l. hæredes mei §. cum ita in fine ff. ad Trebell. per illum text. qui clarè id probare videtur, & sequuntur DD. communiter ibidem, & in l. penult. Cod. de impuberum,* ut aliis relatis, in his proximis terminis *Honed. conf. 65. n. 21. & 22. l. 2.* Et generaliter *Berous conf. 119. l. 2. n. 20. cum seq. Peregr. de fideic. art. 13. num. 56. magisraliter Rota decis. 804. n. 1. & sequen. par. 1. divers. sapius canonizata præsertim decis. 296. apud Gregor. decis. 145. in princip. par. 1. recent. 1. recent. & in aliis, quod etiam deductum habetur infra in Vrbevetana fideicommissi de Monaldensibus, & in Firmiana fideicommissi disc. proximè sequentibus.*

Et licet eadem conclusio limitationem recipiat, quoties superest persona, quæ ex verisimili testatoris voluntate substitutum tanquam prædilecta excludat, ut dicta decis. 804. par. 1. divers. & decis. 145. par. 1. recent. cum aliis in proximè alleg. disc. seqq. Attamen limitatio in præsentem cadere non poterat, dum de clara testatoris voluntate constabat vocandi prius agnatos collaterales, quam feminas descendentes, non nisi in agnatorum defectum vocatas, ut in proximis ac fortioribus terminis observant *Honed. d. conf. 65. & Berous d. conf. 119.* Undè propterea quoad istam

personam casus videbatur planus, præsertim de enixa testatoris voluntate constabat, quæ in istentibus personis vocatis, abhorrent quæque extraneos hæredes; Quinimo tanquam præteriti ordinem ab eo præscriptum uti vocatorum, dum non solum expressè per vis temporalem ad Monasteria, excludentes Religionem etiam cum privatione conditionis jam quæ sita, sed etiam prohibendo cundogeniti participarent, quamvis præteritus consensus accederet.

Deducebam quoque tanquam scribere quirentis opportunitatem qualitatem præterituræ excludentis vocationem seu imperpetuum existentia bene norum penes hæredes donec conditio in persona omnium puniatur in fideicommissis datur juxta *conf. 574. in aliis supra in Ferrar. disc. 9.* dum in præteritis id non admittitur cumalando in præteritis allegationibus ea, quæ habentur super hoc puncto supra *disc. 7. Verum fundamentum parum turum ex debeat, & alibi.*

Toram igitur quaestionem restituentem ter Grimaldum descendente ex Pelottæ testatoris, & Imperialem descendente ex eodem testatoris fratre, an scilicet portio portionis delatione ad substitutos, illa tanquam alteri conveniat; Et super hoc præterentes pro Grimaldo, nimis solo casu debebant ad probandum reciproci inter se per testatorem ordinatam, Vel ex tribus requisitis, quorum implicitum, sed lentem concusum probare conabamur conjecturis, quas juxta præsertim Rota sensum, receptum est, etiam sine tribus ad eundem effectum sufficere, consideranda differentia inter ascendentes & transverberatis non adeò fortes & efficaciæ, præteritis desiderentur, ut sæpius habetur debeat frà ad istam materiam recipere.

Quia verò multæ conclusiones ac præterituræ extrà casum controversiæ, ac non dilige species, juxta commune modernorum propositio inculcabantur, idcirco pro extollendis, observandum esse dicebam quod de hac tacita reciproca tractantes, duas capitaliter percutitur, Unum scilicet, ubi convertitur inter extraneos hæredes personarum, & alios in eodem gradu seu ordine, quia nempe testator instituit Titio & Cajumque filiis & descendentes masculinos, omnium extinctionem substituitur Sempiternum atque eveniente casu mortis Titij vel Cajum oriatur quaestio inter istorum extraneos hæredes & Cajum superstitem, seu ejus descendentes, scilicet hoc medio tempore donec fiat cetera prioris substitutionis ad favorem Sempiternum esse debeant penes extraneos hæredes, non devenire in vim reciproca ad descendentes lineæ æqualiter vocata, & hic est casus in Bononien. de Felcinis, de quo latè agunt *conf. 636. Bariz. decis. 4. 5. & 6. & in eadem conf. decisiones Seraph. 934. 939. & 946. & in eadem hoc etiam casu agitur in Bonon. fideicommissi de titis 23. Januarii & 7. Junij 1649. eorum præterituræ agunt etiam pleræque alie auctoritates, quæ dictos scribentes nimia diligentia latè tractabantur, sed inani labore utpote extrà controversiam.*

Alterum verò observabam esse casum, ubi defecta una persona seu linea ex pluribus eodem tempore vel ordine vocatis, oriatur questio inter personas alterius ordinis seu lineæ superstitis, & ulteriorem substitutum ad defectam portionem concurrentes, quia nempe juxta supra positum exemplum, vocatis primo loco Titio & Cajo, eorumque descendentes & post eorum defectum substituto Sempronio, ad defectam Titij portionem concurrunt descendentes Caji & Sempronius ulterior substitutus.

Et hic est propriè casus textus in dicta l. *heredes mei s. cum ita*, atque de hoc plerique agunt congesti per *Fufar. qu. 472. Caren. resol. 144. Larrea. decis. 61. Rota. decis. 220. post Marin. resol. quotid. lib. 2. & alij* distinguendi à cæteris de primo casu loquentibus, dum aliqua differentia inter unum & alterum militare videtur; Et in quo casu, quamvis ulteriori substituto assistat regula desumpta ex dispositione text. in d. s. *cum ita*, resolvendi scilicet numerum pluralem in singularitates, resistere tamen videatur limitatio resultans ex ratione prædilectionis, seu verisimilis voluntatis ut supra, & latius in *Firmans* & aliis de quibus in *disc. proximè seqq.* & ex qua facilius ex conjecturis etiam sine requisitis admittitur reciproca linearis, cum cesset ratio libertatis bonorum, ob quam eadem reciproca difficiliter admittitur, atque urgentiores exigit conjecturas.

Sed nequè hic erat casus noster ideòque istas pariter auctoritates extrà controversiæ punctum deduci observabam, quoniam testator institutus lineis Pelotæ & Læliæ filiarum, in casu deficientiæ unius, expressè providit de altero substituto, vocando Bartholomæum naturalem ejusque lineam, undè propterea nullatenus cadere poterat reciproca tacita & conjecturalis inter istas lineas, dum testator eas expressè divisit, atque uni earum deficienti, alterum substitutum dedit cum subsequuto effectu, dum defecta linea Læliæ, ejus portio transivit in dictum Bartholomæum, undè propterea primus linearum ordo jam scissus fuit, atque linea superstitis Pelotæ quoad portionem defectam remansit tanquam extranea & aliena.

Quo posito dicebam quod in hujusmodi portione jam in ulteriorem substitutum translata, & deinde etiam defecta servandus erat ordo successivus à testatore præscriptus, & sic ex secundo gradu, seu ordine fieri transitum ad tertium, quoniam in fideicommissis non datur ordo retrogradus, atque descenditur, non ascenditur; Ideoque de primo transit in secundum, & de secundo ad tertium, & sic successivè, non autem de secundo ad primum, qui jam quoad istam portionem exivit de scena ex regula *semel exclusus* & c. de qua *Fufar. quest. 411. num. 12.* Quodque vocati in primo gradu dici non possint reciprocè substituti vocatis in secundo vel econtrà, *Redenas. conf. 57. num. 3.* ubi concordantes; Et sic dicebam auctoritates ac decisiones super tacita, & conjecturali reciproca cum aded magna farragine cumulas, esse veras in casu suo, non autem applicabiles ad controversum ob diversas circumstantias ab iis, de quibus allegati loquebantur, ideoque inculcabam meum consuetum assumptum quod judicantis vel consulentis doctrina, & excellentia non consistit in magno indigesto cumulo allegationum, ut leguleicus vulgus credit, sed in modicorum bene ad rem facientium auctoritatum congrua applicatione ad casum, quem bene feriant.

Considerabam, an Imperiali obstare posset ea-

dem ratio inductiva limitationis prædictæ regulæ deductæ ex textu in l. *heredes mei s. cum ita*, ut scilicet existentia personæ prædictæ impediat resolutionem numeri pluralis in singularitates, itaut ulterior substitutus expectare debeat purificationem conditionis in persona omnium, interim verò, ex probabili testatoris voluntate, bona magis penès lineam superstitem dilectam, quam penès extraneos hæredes gravati deficientis esse debeant, & quæ prædilectionis ratio unicam in hujusmodi controversia difficultatem parere videbatur; Verùm cum sensu etiam veritatis ponderabam, motivum verisimilis voluntatis potius retorqueri, atque Imperiali assistere, Tum ex eo quod testator duarum primogeniturarum continuationem quantum potuit desideravit, non curato ordine dilectionis, dum deficiente una ex duabus lineis primò vocatis filiarum, non curata superstite prædilecta, aliam minus dilectam filij naturalis potius vocavit, undè liquet testatorem dilectionis ordinem servare noluisse; Tum clarius quia disponendo multiplicum in ejus nomine ac persona semper cantare, præsuppositi illius participationem & primogeniturarum conservationem in personis de ejus familia, ac pro istius decore & conservatione, dum filias in eadem familia maritari voluit, Undè si cogitasset, quod ipsæ ejus præceptum spernendo ad alienas familias transfissent, juxta commune vorum ac observantiam, verisimiliter earum descendentes exclusis, collateralibus potius ab initio vocasset; Atque hoc insinuabam esse summè considerandum, cum in morientium voluntate indaganda vel interpretanda, non cortex & figura verborum, sed substantia ex toto dispositionis contextu desumenda sit; ponderando etiam, quod postquàm testator in defectum linearum ex proprijs filijs, illas *Andræ & Vincentij fratrum vocavit*, inter istas reciprocam expressè ordinavit, undè lique dicebam, testatorem de hujusmodi reciproca lineari rectè cogitasse, & quod ubi eam voluit, dixit, ita ubi non dixit, noluit, ut ratio in *Rota in Romana laudi coram Dunozeo inter suas decis. 62. repetit. post Marin. d. resol. 220. n. 19 lib. 2.*

Pro dubitandi ratione considerabam, an dum testator masculis ex præfatis lineis descendentes non reliquit ipsa bona, quæ semper in eius capite ac persona cõtare voluit, sed solum reliquit fructuum participationem, reliquisse videatur solum usum fructum, unde propterea facilius impedita resolutione pluralitatis in singularitates, donec expectanda est purificatio conditionis in persona omnium, superstitis substitutus tanquam ex jure accrescendi interim toto commodo fruatur ex *theor. Bart. in l. Codicillis in princip. per illum text. ff. de usufr. leg. & in ead. l. heredes mei s. cum ita post n. 5.*, quem ceteri sequuntur apud *Bellon. inn. de iur. accresc. cap. 7. q. 19 nu. 237.*; Verùm bene considerato motivo, credidi illud nullius esse relevantiæ, Tum quia *Bartoli* opinio non est omninò rita, sed forte minus vera, cum contrarium teneant in eodem s. *cum ita. Ang. Imola, Alex. & alij præsertim latè Ripa n. 135.*, eamque minus veram profitentur *Mantic. de coniecturis lib. 11 tit. 5. n. 23. & Menoch. lib. 4. presumpt. 186. num. 13.*, præsertim dum testator expressè divisit portiones, quo casu difficiliter intrat jus accrescendi; Tum etiam quia probabilis dicendum erat non fuisse legatum solum usum fructum, cum nemo existeret, penès quem resideret proprietates, quæ etiam solum nuncupationem testatoris reti-

nendo ipsis vocatis revocabiliter tamen relicta censetur, ut in terminis individualibus consimilis dispositionis ponderatur in Bonon. fideic. de Guidor. 24. Januarij & 5. Junij 1648 coram Arguelles, & de quarum decisionum casu non autem examine habetur in eadem Bonon. supra disc. 44. Scribebam hæc quidem tanquam Advocatus ad requirentis opportunitatem, sub diverso tamen stylo, sed pro eo iudicio, quod in causis extra Curiam efformari potest, reflectendo etiam ad veritatem, credebam Imperiali bonum jus assistere, incertus tamen est causæ exitus vel status.

- 11 Doctores sunt intelligendi iuxta doctrinam allegant.
 12 De differentia inter casum, in quo non fit cum institutus vel plures.
 13 De interpretatione Statuti Avenionensis, si substitutio non egrediatur certum gradum de illius ratione, & quomodo prædicta improbat.
 14 Quod procedat in substitutionibus directis.
 15 Substitutiones directe non possunt esse plurimæ, sed una effectum sortiente, etiam si evanescent.

DISC. XCVI.

A VENIONEN. FIDEICOMMISSI

P R O

BARTHOLOMÆO ET ALIIS
DE CRIVELLIS.

C V M

PIO OPERE ELEEMOSYNÆ
GENERALIS.

Responsum ad causam.

De eadem materia textus in l. heredes mei §. cum ita ff. ad trebell. super resolutione numeri pluralis in singularitates; Et præsertim ubi conditio mortis plurium respicit duos gradus, An tunc cesset dicta resolutio necne.

Et de interpretatione Statuti Avenionensis præhibentis durationem fideicommissi ultra tres substitutionum gradus, quomodo intelligendum veniat.

S V M M A R I V M.

- 1 **F** Acti series.
- 2 **P**uncti disputationis.
- 3 **D**e Regula ut numerus pluralis resolvatur in singularitates.
- 4 **C**ontrarium quod conditio debeat purificari in persona omnium.
- 5 **C**ontrarium verius juxta regulam, de qua num. 3.
- 6 **D**e prima limitatione in substitutione directa vulgari vel pupillari.
- 7 **D**e alia limitatione resultante ab individualitate & subjecta materia.
- 8 **T**unc non intrat ordo successorius, sed potius jus non decrescendi.
- 9 **D**e alia limitatione, ubi adest persona prædilecta remissive.
- 10 **D**e alia limitatione, ubi sunt duo gradus substitutionum quomodo intelligatur & procedat.

Bartholomæus de Jacobis, instituit, Josepho, Honorato, Raynardo, de Theodoro quinque ejus filijs atque reciprocis partibus ordinata in portione mortis ab eis omnibus, eorumque filijs ita mortem substituit Ludovisiam filiam, ipsaque defunctæ prole, atque Honoratus, in quo ultimo mortuorum trium fratrum portiones consolidaverant, hæredem scripsisset pium opus Eleemosynæ generalis, Civitatis Avenionensis, Hinc Dominus meus & fratres de Crivellis filij dictæ Ludovisiam prædefunctæ prætendentes factum esse substitutionis in quatuor portionibus dictorum hæredum absque prole defunctorum, pium instituerunt contra dictum pium Opus, in quo illo Auditore Generali, à quo sententia vorabilem reportarunt, à qua per appellacionem causa introducta in illa Roia, in hoc statu dictorum actorum requisitus fui ad scribendam causæ opportunitatem.

Duo autem erant fundamenta rei contra dictæ substitutionis expirationem, ac bonitate contententis; Primum scilicet imperpetuum conditionis mortis omnium abiq; prole, ex uno eorum, nempe Theodoro super illa Ludovisiam filia ex qua etiam defuncta erat Joana; Et secundò ex Statuto Avenionensi ponente substitutiones fieri vel durare ultra gradus, qui jam consumpti dicebantur in ipso honorato ultimo defuncto, in quo effectuarunt tres substitutiones Joannis, Josephi, & Theodori mundi ejus fratrum successivè defunctorum.

Quatenus igitur pertinet ad primum. Respondi regulam sine dubio assistere actoribus, necesse non sit conditionem in persona omnium purificari, sed attendi debeat substitutionis in singularitates, juxta dispositionem textus in l. heredes mei §. cum ita ff. ad trebell. nisi oblatum aliqua ex limitationibus eidem regulæ traditis super quibus tantum hodie cadere solet dispositionem non autem super regulam passim receptam.

Licet enim juris propositiones habemus, quæ omne dicit, nihil excludit, quodque concepta in casu mortis plurium sine filijs, purificata dici non valeat, ubi ex uno illi speculativa falsitas, nisi in omnibus interpretatur ad textum in lib. si heredes plures ff. de conditionibus & demonstracionibus, ubi dicitur, si ex quibus propositionibus plures interpretatur resolutionem numeri pluralis in singularitates, sed exigunt copulativam verificationem conditionis in persona omnium sequendo solentem consil. 231. Oldradi, cum quo pertranseant. Consil. 594. num. 2. & 3. Mantie. de consil. lib. 1. cap. 1.